

udtalt i Gaar, var noget, han havde hørt 15 Gange. Det gør mig ondt, at det ærede Medlem har hørt det saa tidt, og at det dog ikke har hjulpet paa ham, men jeg har i alt Fald den Anskuelse, at det, jeg udtalte i Gaar, var ganske fornuftige og jævne Anskuelser, som jeg godt kunde være bekendt at fremføre. Jeg har aldrig villet gøre Forsøg paa at omvende det ærede Medlem, dertil er hans Trosbekendelse i Fiskerisager mig for ligegyldig, naar han ikke netop stod som Ordfører i Fiskerisager baade i Øjeblikket og rimeligvis ogsaa i Fremtiden. Naar jeg alligevel med Sindsro ser paa det ærede Medlems Ordførerskab, ligger det deri, at jeg under denne Sags Behandling har følt mig overbevist om, at det ærede Medlem rækker sig nok, strækker sig nok, og at Fremtiden nok vil vise, at han er enig med mig i, at adskillige af de Bestemmelser, jeg kritiserede, ere denne Kritik værd, eller rettere, jeg vil for hans egen Skyld haabe, at det vil vise sig, at jeg har Ret i denne Henseende. Jeg har en Følelse af, at det vil vise sig, at dette Haab ikke vil blive beskæmmet, og at det vil vise sig, at det ærede Medlem vil gaa med til at ændre de to Paragraffer, jeg specielt ønsker ændrede, §§ 11 og 12. Skulde det mod Forventning vise sig, at han ikke kan det, ligger det i, at han har slaaet en ganske artig Kolbøtte i de sidste 8 Dage. Hermed skal jeg slutte mine Bemærkninger til det ærede Medlem, da jeg ikke finder Anledning til at dvæle ved de Bemærkninger, hvormed det ærede Medlem i øvrigt imødegik, hvad jeg havde sagt. Det lod til, at det ærede Medlems Bitterhed trængte til en Udladning, og det vilde være Synd at nægte ham det. Det er jo rimeligt, at det ærede Medlem fik Lejlighed til at give sine Følelser Luft, thi ellers kunde det ærede Medlem jo maaske let eksplodere, og jeg vilde dog nødig se det ærede Medlem springe i Luften. Det ærede Medlem synes at have forvekslet mine Angreb paa Lovforslaget med et Angreb paa sig selv, og da det ærede Medlems Bitterhed nu har faaet Luft, vil jeg nu lade det ærede Medlem ligge som en Bombe, jeg ikke vil risikere eksploderer oftere.

Saa skal jeg tillade mig at vende mig til den ærede Minister, som fremsatte

nogle Bemærkninger til, hvad jeg sagde i Gaar. Han mente, man skulde være varsom og ikke røre for meget ved Lovens Bestemmelser, man kunde saa risikere, at Loven ikke blev gennemført. Jeg antager, Ministeren sigtede nærmest til Stillingen i det andet Ting, men jeg skal sige, at jeg tror, at naar man i det andet Ting kan faa slaaet Aalegaardsretten fast, vil man vist ikke bekymre sig meget stærkt om de enkelte Bestemmelser i Loven. Jeg indrømmer — og nu kommer jeg til at sige det for at tilfredsstille det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds — at jeg saa helst, at denne Aalegaardsret var ude af Verden, og at de, som man kalder for fri Fiskere, men som slet ikke blive fri Fiskere efter denne Lov, blive saa fri, at de kuene fiske uden for Grunden paa Kysten. Jeg tror, at naar Landstinget kan beholde Aalegaardsretten, vil det være tilbøjeligt til at lade Lovforslaget gaa igennem, selv om der findes et eller andet, som Tinget ikke er tilfreds med. For øvrigt vilde det ikke være nogen meget stor Ulykke at blive staaende ved Loven af 1888 for saa vidt som man ikke gaar ind paa at ændre §§ 11 og 12 ret betydeligt. Kan det lade sig gøre, saa indrømmer jeg, at jeg ser i Lovforslaget et Fremskridt, men hvis ikke, saa har denne Lov ikke saa stort et Fremskridt i sig, at man bør lægge megen Vægt paa at faa den gennemført. Med Hensyn til mine Udtaløelser om § 3, hvori findes en Bestemmelse om, at Fiskerbaade skulle mærkes, registreres, nummereres og forsynes med Fiskericertifikat, udtalte den højtærede Minister, at jeg havde udtalt, at det var meget besværligt for Fiskerne at mærke Baadene saadan. Det har jeg ikke sagt. Den ærede Minister var ikke til Stede i Gaar og hørte det altsaa ikke. Det maa derfor være refereret forkert for ham. Men i Fortrykket til Rigsdagstidende findes min Tale, deri vil han se, at jeg ikke har sagt noget som helst om Besværlighederne. Naar jeg kritiserer dette Punkt, er det nærmest, fordi jeg finder det latterligt at forsyne Baadene med disse Prydelser til ingen som helst Nytte. Den ærede Minister sagde, at jeg tog fejl, hvis jeg gik ud fra, at man ikke havde Mærke paa Baadene i Forvejen her i Landet. Ja, jeg ved, at man har Mærker paa en Del